

Paul van Loon

Weg met die krokodil!

Tekeningen
Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

*Voor Manisha, die dol is op draken,
dinosaurussen en krokodillen*

AVI M6

Eenentwintigste druk 2014

© 1993 tekst: Paul van Loon

Omslag en illustraties: Hugo van Look

Vormgeving omslag: Studio Bos

Foto: Manisha van Loon

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 5213 9 / NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier
met het FSC®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle
oerbossen te behouden.

I Bofkont

Hoera, ik ben jarig, dacht Bregje.
Dat had ze al gedacht voordat ze haar ogen
opendeed.
Vlug mijn kleren aan en naar beneden.
O, ik hoop zo dat ik een hond krijg, 't liefst een
sint-bernard. Of een langharige poes. Of een
konijn.
Toen zag ze dat er iets op haar nachtkastje stond.
Het was een glazen kom. Een viskom. Er zwom
een miezerige goudvis in. Hij was ongeveer net
zo lang en net zo dun als Bregjes pink.
Het allerergste was, dat om de kom een rood lint
gebonden was. Aan het lint zat een kaartje.

*Hartelijk gefeliciteerd met je verjaardag.
Van je lieve ouders*

Een goudvis!
Bregje kon het nauwelijks geloven.
Ze had beslist geen goudvis op haar lijstje gezet.
Ze wilde een dier dat je kon aaien en knuffelen.
Dat lekker bij je op bed kwam liggen.
Een goudvis was koud en glad en hij had geen
zacht vachtje.
Een goudvis kon je geen kusje op zijn snuit
geven.
Je stak toch niet je hoofd in de kom, om met je

lippen onder water een vissenmond te zoenen?
Als je niet oppaste, zwom hij zo je mond binnen.

Wat... stom van ze!

Bregje begreep er niets van.

Ergens diep binnen in haar begon iets te koken en te borrelen. Het was een gevoel dat ze bijna nooit had.

Bregje keek glazig naar de kom, waarin de goudvis stom rondjes zwom.

En wat moest ze nu tegen haar vriendinnen zeggen?

Mijn ouders hebben per ongeluk een goudvis gekocht in plaats van een sint-bernard!?

Maar de goudvis kon er ook niets aan doen.

Hij was nu van Bregje, dus ze moest ervoor zorgen.

Ze kleepte zich aan en nam de viskom mee naar beneden.

Onder aan de trap stonden haar ouders.

De woonkamer was versierd met één slinger.

Bregjes vader klopte haar op de schouder.

‘Ha, daar is de jarige. Proficiat meid. Nu ben je zeker wel blij, hè.’

Bregjes moeder gaf haar voorzichtig een kusje op haar voorhoofd.

‘Leuk toch, zo’n goudvisje. Net iets voor jou, dachten wij. Veel leuker dan zo’n vies beest vol haren en vlooien.’

Bregje keek haar ouders alleen maar zwijgend aan.

Allebei trokken ze hun jas aan.

Waarom kreeg ze eigenlijk geen dikke kus?

Ouders kusten en omhelsden hun kinderen toch meestal.

Voorals ze jarig waren!

Haar moeder gaf haar hoogstens driemaal per jaar zo'n slap kusje. En haar vader klopte haar alleen maar op de schouder.

Alsof ik een goede klant ben die zojuist weer een paar afgekeurde schoenen gekocht heeft, dacht Bregje.

Ze schrok van haar gedachten.

Nog nooit van haar leven had ze over die dingen nagedacht.

'Perfect huisdier, zo'n visje,' grijsde haar vader.

'Visvoer kost haast niets. Als hij ziek of oud is, spoelen we hem door de wc. Geen omkijken naar.'

Bregje keek naar haar vader.

Hij had een pafferig gezicht, met bolle ogen.

Gek dat haar dat nooit was opgevallen.

Hij zag er dom uit.

Eigenlijk leek hij een beetje op...

'Precies, een goudvis is een ideaal huisdier,' zei

Bregjes moeder stralend.

'Het huis stinkt niet, geen smerig blikvoer en geen vieze haren.'

Bregje zei nog steeds niets.
Het viel haar nu pas op dat haar moeder zo'n rare knopneus had.
En eigenlijk was ze veel te zwaar opgemaakt.
Haar gezicht leek wel een masker van make-up, waar barstjes in kwamen als ze lachte.
En ze droeg kleren die veel te strak zaten.
Gek dat ik dat nooit eerder heb gezien, dacht Bregje.
Zou dat komen doordat ik nu acht ben?
Of kwam het door hem?
Ze keek naar de scharminkelige goudvis in de kom.
'Zo, nu moet ik weer naar de winkel,' zei haar vader. 'Geld verdienen. Kijken of er weer sloebbers zijn die ik mijn voordelig geprijsde afgekeurde schoenen kan aansmeren.'
'Ik ga met je mee, schat,' zei Bregjes moeder.
'Er is een grote uitverkoop bij Siepers. Die mag ik niet missen. Allemaal leuke koopjes, haast voor niets.'
Bregje stond midden in de kamer met de viskom in haar handen.
Ze had nog steeds geen stom woord gezegd.
Haar vader trok de voordeur open.
'Bofkont,' riep hij. 'Jij kunt lekker de hele dag jarig zijn. Maar wij moeten ons weer gaan uitsloven. Alle kinderen zouden wel zulke ouders willen.'

‘Zorg jij even voor oma, Bregje?’ riep moeder vanuit de hal.

Bam! De deur viel in het slot.

Bregje deed haar ogen dicht en schudde haar hoofd.

Misschien droom ik wel, dacht ze. Dan wil ik nu wakker worden.

Toen ze haar ogen opende stond ze nog steeds in de kamer met een goudvis in een kom.

Dus het was geen droom.